

Testament de Carnestoltes XI — Carnaval 1992

Estimats fills... de puta!

Malaurats tarragonins,
us porto una mala nova:
el nostre rei Carnestoltes
s'ha mort, no fa encara una hora.

Després d'una orgia boja
que ha durat tot un regnat,
l'Emperador no ha pogut
preservar el pontificat.

El fetge podrit de beure,
el ventre empatxat pels farts,
la llengua eixuta de sexe
i els penjolls espellifats,

no han resistit l'envit
de la puta Quaresma;
el pobre rei Carnestoltes
ja no tenia ni esma.

Em fa plorar sang i llet
de veure tanta carronya
amb sotana fins als peus
per dissimular la ronya.

Que de bisbes ja n'hi ha prou,
tant titulars com emèrits,
em tenen ben plens els ous
de discursos esotèrics.

Com a notari que sóc
de Sa Nostra Majestat,
us llegiré el testament
que deixa com a llegat.

Tarragona, a 3 de març de 1992
«Jo, Carnestoltes Onzè,
faig deixa del meu Pecat
perquè el seguiu practicant
un cop m'hagueu enterrat.

El meu pare, l'any passat,
de tant malalt com estava,
no va deixar ni una engruna:
no li sortí de la fava.

Vell pudent, bavós, decrepit,
es va endur cap a la tomba
un llegat que us preparava
que hauria estat una bomba.

Però un fill es deu al pare,
així que he de fer justícia
i us he fet un testament
llefiscós, ple d'immundícia.

Tu, alcalde, ets el primer
que ha de rebre el clatellot,
perquè cada cop que xerres
sembles molt més carallot.

Quanta campanya d'imatge!
Quina ciutat més ufana!
Ha reprès la il·lusió
mentre es va morint de gana.

“Si no hi ha prou llum, poseu-n'hi,
que la paga el ciutadà:
el poble, com que és imbècil,
que se'n vagi a cagar”.

Hereta, Joan Miquel,
d'aquest rei en decadència,
la meva porca peüllla
que ben t'escau per essència;

perquè sempre que obres boca
amb somriure de Netol,
la poses fins a l'engonal
creient-te que fas un gol.

De fet, com que el vau votar,
ara feu el que us pertoca;
si sou gent tan idiota,
la vergonya sempre és poca.

Tractant-se de paperetes
—s'acosten eleccions—,

tingueu present el que us dic:
sempre manen els cabrons.

Mentrestant ja haureu cardat
—vull pensar que no em falleu—,
encara que també és clar
que, si no folleu, mameu.

Palau, hi tens bona boca
per amorrar-te al piló,
i t'aferres a la polla
del qui t'encula millor.

Maties, que ets saltimbanqui!
Sembles una ballarina,
saltant d'aquí cap allà
d'una manera tan fina.

Ets la pura imatge viva
de l'anar a on bufa el vent;
per a tu la meva herència
serà el meu alè pudent,

i si en saps seguir la pista,
veuràs que sóc generós:
prou bé saps que els d'Unió
et tracten com gos xacrós.

I tu Fernández, bufó,
rei de fleques i fogons,
d'imbècil no en tens ni un pèl:
sempre hi saps posar els collons.

T'agrada sortir a la foto
per reduir la importància
—si el problema és de papers—,
amb bragueta i elegància.

Et deixo, sense recança,
mon infecte semaler,
que de tant fer-lo servir
ara m'és del tot sobrer.

En pocs dies que he manat,
us he ben vist el llautó:
sou una ciutat d'inútils,
sembla que us pesi un colló!

Quan no fan vaga els urbans,
surten d'un o altre barri
a fer un número al carrer
vomitant el seu xivarri

per reclamar policia.
No teniu prou repressors
amb el fàstic del Corcuera?
Us deixo els meus ous, tots dos:

Com que l'ús me'ls ha encongit,
us en podreu fer arracades,
i el meu semen, per a les calces,
que us flairen a ben cagades.

I ja que parlem de merda,
matèria delicada,
no em puc estar de parlar
del teatre altra vegada.

Cap de la meva nissaga
l'ha vist per enlloc encara;
ja saps, Carme, que això és greu,
i amb la carpa et surts de mare.

Temporada de tardor
retallada a dues obres,
el Metropol fet un nyap:
"És que, ves, som tots tan pobres,

que ens gastem els quatre xavos
en cobertes futuristes
per si plou un cop a l'any
o si vénen tres turistes."

Tampoc parlar és el teu do.
Per tant, com a gran llegat,
queda't amb la meva llengua,
posa-te-la a algun forat.

Els mitjans informatius
tampoc no us lluiu ni mica:
per més que hi poseu color,
la cosa us queda ben quica.

De les pedres feu mentides,

i ara que sou dos diaris
heu posat per fi remei
a tots els meus grans desvaris.

No dient mai el mateix,
se'm fa del tot evident
que cada u diu el que vol
perquè s'ho empassi el client.

En català o castellà,
destrosseu sempre el llenguatge;
feu d'un gra una muntanya
de la forma més salvatge.

Deixo una mà a cada un,
i quan no tingueu notícia
poseu-vos-la a l'entrecuix
en sorollosa carícia.

Un altre cas que m'emprenya
ets tu, rector Joan Martí,
d'aquesta universitat
que acaben de malparir.

Després de vint anys a fora,
tornes tres cops per setmana
a manegar-te el *cotarro*.
Els llepes la palangana

fent de titella major
dels qui et manen a Can Fanga,
i ens empasten un bunyol
com qui et regala una ganga.

Amarada de suor,
et llego la meva aixella
per si els qui t'han pujat
et retallen la mamella.

Com sempre, tarragonins,
us ha tocat suportar
la gran mediocritat
de la gent que vau votar.

Tu què hi dius, infant Pujals?
De delfí a candidat,
passant al davant del Gomis,

que bé que t'has situat.

Després del xou de la Busch
ja vas enfilant camí
per anar de president
esmolant-te el pirulí.

Pocapena de filòleg,
mal parricida polític,
queda't les meves mucoses
perquè et tornis sifilític.

Ai, sociates de pena!
Amb Burgasé al capdavant,
cada cop que obriu la boca
l'abisme se us fa més gran.

Amb el jaio Recasens
respiràveu mala bava;
ara se'n fot de vosaltres
tot cristo que us venerava.

Us deixo sense recança
el meu cul pudent i brut,
perquè hi poseu a poc a poc
les cagades amb embut.

El públic en general,
ompliu-vos de paciència,
que no us oblidu, creieu-me;
aquí ve la vostra herència.

Escatològic com sóc,
us donaré dos consells
com dues llufes pudentes
de les de Dames i Vells.

Agafeu-vos dels virots
de l'un a l'altre amb les mans
i feu de carrers i places
la senda dels elefants.

Feu-ne moltes, de porcades,
cagueu-vos per les voreres,
i empastifeu tot de merda
el passeig de les Palmeres.

És la meva voluntat,
a punt d'entrar al purgatori,
que això no ho pari ni Déu
i continuï el desori;

no torneu amb el ramat,
feu-los una botifarra
als qui pretenen que aquí
s'acabi tota la farra.

Des del més enllà us veuré;
seguí, doncs, el meu mestratge
des d'aquest darrer moment
quan se m'endú un mal viatge.

Visca la festa i fora la moral,
i quan tristament m'hagueu d'enterrar,
us prego que seguiu la bacanal:
no pareu de follar, ballar i privar

fins a arribar l'any que ve,
fins Carnestoltes Dotzè!»